

Føroya
SOSIAL-DEMOKRATUR

Blaðstjóri
VILHELM SØRENSEN

Prent:
A. ØSTER

Tórshavnar tekniski skúli

(Framh. frá seinasta blaði).

Vilhelm Nielsen takkaði øllum, ið stuðlað hövdu skúlan, t. d. státurin og Storno.

Annars helt hann, at lögtingið skuldi nýtt Býráðið sum fyrirmynd, tí Býráðið hevur hjálpt nakað, hóast nógv ov lítið, meðan lögtingið ikki hevur stuðlað nakað.

Í ár hövdu 7 gjørt sveinaroynd, og var tað heilt hampuliga gjørt, men nakað var skeivt, tí millum 30 og 40 eru lidnir við sína lærutíð, meðan bert sjeý hava tikið sveinapróg. Annars helt hann seg merkja framgongd, t. d. var frihandartekningin nógv betur í ár enn áður, men fylst á at tær tekningarnar vóru í minna lagi.

Eitt var, ið ein mest beit merki í, helt hann áfram, at teir flestu lærdu seg at arbeiða við maskinum, hetta var ikki so gagnligt, tí trot kom at vera innanfyri húsa-smíð og tilfikt, har ikki maskinur kunnu nýtast, og vildi hann tí ráða teimum, ið læra skuldi handverk,

helst at fara at læra innan fyri tað.

Tá harrá Nielsen hevði rætt teimum sveinabróvini, bað hann teir um altí at gera sítt besta, tí tað kom at løna seg í longdini.

Tórgarð ynskti teimum tillukku ið hövdu prógv, men helt tað vera skeivt at siga, at teir vóru útlærdir, tí nú skuldu teir til at læra við liti. Annars helt hann, at Býráðið átti at møtt fjölment har úti, og bað meistarafelagið vera meira ágrýtið á Býráðnum, tí so hövdu teir óivað fingið meira av skafti. Men Býráðið var hart fyrispent, teir skuldu hava hólir til fleiri skúlar, og ikki mundi tað vera so gott at at fleiri skúlar í sama hól, og mundi tað óivað vera størsti meinbogið fyri frihandartekningini.

Stjóri skúlans J. Ziska helt, at ikki var altíð so gott at hava tam-arhald á øllum, hvar tað var so trongligt sum har er. Hann var vordin ynskurt tillukku av manni, ið vísti ljósbílað fyri skúlanum, tí næmingarnir hövdu víst so góðan atburð. Meira var gjørt í vetur, enn nakrantíð áður, men trupult var, tronglig hólir, vánaligt ljós og einki rúm, hvar næmingarnir kundu goyma amboðini alt hetta stórum var ikki til frama fyri arbeiðið. Tá hövdu teir tað mál fyri eyga at koma nógv longur ávegis. Næmingatalið er vaksið frá 75—143, og um allir vóru hövdu teir verið 180. Eitt rúm hövdu teir leigað frá nunnunum í vetur.

Skúlanevndin fyri hesum skúla hevði altíð verið hjálpsom. Takk-aði annars blóðunum fyri at tey hövdu víst so stóran áhuga fyri skúlanum.

Olsen telegrafstjóri helt, at tað var gott at gáva teirra varð so væl fagnað og vónaði, at hon fór at verða til nyttu eiesini framyvir. Helt at henda fyrsta royndin við radioteknikki var væleydnað.

Svar:

1. Sjósjúka.
2. Tí teir fara til botns í øllum.
3. n.
4. Hann dugur tað uttanat.
5. Tvey verður sagt: giftir og klókir.

Lastvognskoyring

Anton Arge (y) Husabrúgv

Tlf. 443.

Lýsing

Embætið sum verkstjóri á hinum nýggja háspenningarverkinum í Gundadali verður lýst leyst frá 15. mei 1951.

Lærdómur og praktiskur dugnaskapur verður kravdur eftir deild 9 í sterkstreysreglugerðini dagsett 1. oktober 1946.

Lónin verður 8000 kr. í grundløn umframt vanligar viðbøtir eftir lónarskipan kommununar, tær eru — sum er 8033 tilsamans.

Áðrenn maðurin verður skipaður í fast embæti gongur eitt royndarár.

Umsóknin við avskriftum av próvbrøvum og viðmælum verður at senda Elektricitetsnevnd Tórshavnar býráðs í seinasta lagi 1. mei 1951 kl. 12.

ELEKTRICITETSNEVND TÓRSHAVNAR BÝRÁÐS

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:
TÓRSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVÁGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsøgn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.

Renta av bankabók 3½ % p. a.

Bankin er opin 11—15

— Leygardag 11—14

HEDIN BRÚ: FEÐGAR Á FERÐ IV

Men tá ið teir hövdu leskað sær á triggjar ferðir, lætti Kálvur høvðið og helt fyri: »Pápin, tað er ikki so ógvuliga nógv, um enn vit hava fingið 25 skinn av grind, eingin veit, nær ið grind verður aftur. Kanska tað verður kríggj«.

»Nei, grindin er góð at fáa«, svaraði Ketil, »men tað er rokn-ingin, mitt barn, tá ið hon kemur. Og mamma tín setir til, at fáa tey tíðindi, at vit eru komin niður undir í skulde«. Teir leska seg á fjórðu ferð. »Men syrgja yvir tað, er kanska býtt kortini, vit hava ikki stolið tað, vit hava ikki gjørt okkum fyri kommunum. Og gongur tað ikki betur, so fáa vit selt avstað aftur av tí seinri, tá ið hini hava etið upps«. Nei, teir erraðust upp aftur, tað mestsum lýsnaði fyri teimum og mótið vendi aftur. So krógvaðu teir flöskuna aftur og hildu tað vera beinast at fara í dansin og fáa varma í seg, men tá ið teir komu í dansistovuna, sleppti Kálvur sær burturúr, komdi sær ikki uppi, tí fólk fór kanska at siga, at hann dansaði so undar-liga. So fór hann niðan aftur til flöskuna og drakk seg fullan. Tá ið hann tá kom aftur í dansin, smæddist hann ikki, hann fór mitt upp í ringin og bað fólk geva rúm fyri sær, tí hetta var maðurin, sum hevði keypt hin átjanskinnsfiskin og var farin til botns við Tröllinum. Genturnar nistu undan honum, tí hann tók tvørtur um tær og segði, at hann vildi friggja.

Fólk læði at honum og helt fyri: »Tú hevði mestur farið og kvøðið eina rimu fyri okkum, Kálvur«.

»Nei, eg dugi ikki at kvøða«, sigur Kálvur, »eg dugi bert Geipa-tátt, og geipa tað kann hvør maður, men farið til botns við Tröll-inum, gerið tað!« Og so hermdi hann eftir hvalinum, hvussu hann hirti seg hálvan úr sjógv og dumsaði deyður niður yvir aftur bátin.

Tá kom Ketil og bað hann koma at dansa hjá sær og ikki ganga so og hóreiggja sær: »Sær tú ikki, at fólk lær at tær?« Kálvur tagnaði og hongdi høvðið framyvir, nú hevði hann kanska gjørt okkurt undarligt.

Húsið er fullt av grindamonnum, sum eru komnir at dansa seg turrar, tornaroykurin stendur av teimum, og tað liggur dökk á kotum og posatrovggjum. Luftin er grá av moldroki og legst fyri bróstið, so menn hosta og harka, krýkja seg saman og verða reyðir í andlit, men læa og rista við hövðinum av vælveru, tí teir eru í grindavási.

Tað seinkaði. Feðgarnir móddust av at dansa og hildu tað vera best at fara at leggja seg at sova eina løtu. »Sova í grindavási, tað gongur onkursvegna«. Teir fara inn í eina hoylõðu. Men har hevði ein bátsskipan grivið seg niður í hoyggj, so tá ið teir koma inn-efir, stiga teir hövð av hövði, og nevar hirdust upp úr hoynum og slógu í blindu rundan um seg í myrkrinum. Feðgarnir brendu

av stað aftur tað snarasta, teir kundu, góvu sær ikki stundir at ganga stigan, men lupu útav niður í túnið. Tá hoyrdu teir mála-geipið inni eftir øllum teimum óðu monnum: »Fórbannaður, slær tú meg?« »Ja, hvat skal eg annað, stiga við tínum veikans snik-klossum beint í síggjandi eyguni á mær!«

Feðgarnir hyggja inn í nøkur hús, men allastaðni er fullt, menn liggja eftir beinkjum og gólvum og rýta, meðan komfýrarnir brima. Í einum húsi, teir koma inn í, situr Lias Berint við eldin. Hann hevur latið seg úr niðan holtið og hongt brókurnar til turk-ingar. So hevur hann latið seg í eitt skjúrt, hann hevur funnið, ímeðani.

Lias Berint lær ímóti teimum: »Her er rúm fyri tykkum, men so mugu tit sita upp og niður«.

»Tað er eingin hvið í tí, halda feðgarnir. So fara teir út í bõin og ríva eina sátu niður yvir seg.

Dagin eftir lógu stórar tvøstrúgvur fyri hvørjum durum í Seyr-vági, menn saltaðu og hongdu upp, trivu í kempuörindir og skinu í andliti, meðan teir arbeiddu. Tað guvaði úr hvørjum húsi av stórum dögurdaeldum, og innilagstir oldingar krupu út undir veggim sum altíð, tá ið stórveðið kemur heim.

Flokkar av mettum óvitum beistaðust uppi í bõnum, settu fót á teig og lupu lop, sum teir buðu ikki til í vanligum tíðum. —

Á, tann vælsignaða grind!